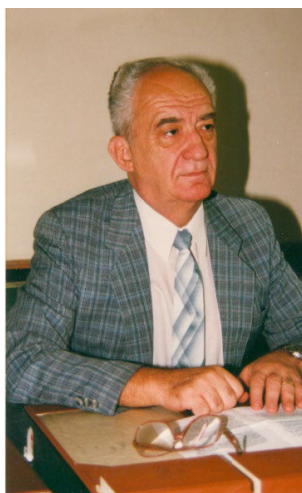

PROFESORUL MIHAI D. GAFIȚANU, LA 90 DE ANI

*Cristel Știrbu,
Prof.dr.ing., Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” Iași*

*„Un profesor își pune amprenta asupra eternității; el nu poate ști
niciodată până unde ajunge influența lui”*

(Henry Brooks Adams)

*Profesor universitar
emerit doctor inginer
Mihai D. Gafițanu.*

Facultatea de Mecanică a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași, școală cu o istorie remarcabilă și cu un prezent aducător de speranțe, a beneficiat mereu de dascăli care, cu adevărat, au construit o picătură de eternitate. Sunt oameni care au îndrăgit facultatea, care s-au dăruit școlii politehnice ieșene.

Unul dintre ei, domnul profesor emerit doctor inginer Mihai Gafițanu, reprezintă, la respectabila vârstă de 90 de ani, o personalitate de excepție, fără de care Facultatea de Mecanică de la Iași ar fi cu mult mai săracă. Prestigiul profesional și științific, vivacitatea și luciditatea de care se bucură, ne-au determinat să întreprindem incursiunea de mai jos.

Domnul profesor, șef de promoție al Liceului Internat din Iași, devine inginer mecano-energetician, cu specializarea mașini termice, tot ca șef de promoție. Activează în Catedra de Organe de mașini, fiind șeful catedrei, prodecan, prorector și, rector în Institutul Politehnic „Gheorghe Asachi” Iași, numit ulterior Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași.

Domnia sa a lucrat la celebra universitate M.I.T. (Massachusetts - SUA), de unde a revenit cu idei novatoare, impunând noi direcții de cercetare științifică. A coordonat zeci de granturi și de contracte de

cercetare științifică, a îndrumat 36 de teze de doctorat și este autorul a sute de articole, a numeroase invenții, fiind adevărat lider național în domeniul Organelor de mașini. A fost profesor invitat în Franța, în Germania, în Israel, în China, în Marea Britanie etc.

Domnului profesor i s-a conferit de două ori titlul de Doctor Honoris Causa, aici, la Chișinău și la Baia Mare. Om educat, amabil, cu o conștiință vie și activă, a binevoit să ne călăuzească printre cuvinte, prin discuții pe care, cu mare plăcere, le-am purtat cu domnia sa. Am marcat cu Bold și Italic idei rostite de domnul profesor, textul de față fiind profund rezumativ.

Domnul profesor Gafițanu s-a născut la 16 septembrie 1934, într-o familie de intelectuali. Tatăl, un distins *profesor de limba și literatura română* i-a conferit *originea burgheză, după judecățile anilor 1950*. A primit o educație aleasă, care s-a mulat pe firea sa studioasă. Amintirile din *copilărie cuprind și scene din războiul care a afectat profund orașul natal, Iași, ultima capitală a Moldovei. Era o situație dificilă, stranie, complicată, cu restricții de tot felul.*

Tânăr fiind, a practicat înotul. La ștrand, discutând cu un coleg mai mare, *Moldoveanu Pacific*, despre Facultatea de Mecanică (unde era student colegul), unul dintre subiecte a fost *profesorul Dimitrie Mangeron, om capabil să explice că o întâlnire poate fi ratată din cauză că ecuațiile de mișcare ale celor doi, nu admit soluții comune. Aceste discuții care s-au referit și la alți profesori, la disciplinele care se predau, la atmosfera din facultate au fost ultimul imbold pentru ca, în 1952 tânărul Mihai Gafițanu să susțină examenul de admitere la Mecanică. Din motive administrative, deși absolvent al secției de Mașini Termice, a figurat ca licențiat al Facultății de Electrotehnică, devenind, în realitate inginer mecanic.*

Profesori precum Emil Gaiginschi, D. Mangeron, GH. Cașler, Cr. Linde, Al. Matei l-au călăuzit ca student. *Erau apropiați de noi, iar noi le purtam un respect binemeritat. Cel care i-a fost un exemplu apreciat și conducător al lucrării de diplomă a fost profesorul Emil Gaiginschi,*

întemeietorul secției de Mașini Termice. E. Gaiginschi voia să-l rețină ca asistent. Acum a intervenit originea nesănătoasă, burgheză, intelectuală.

După circa șase luni de șomaj, *mai curajos și mai pragmatic, profesorul Nicolae Popinceanu l-a angajat, din 1957, la catedra de Organe de mașini, în care a activat apoi, până în 2004, ca titular, apoi, în calitate de profesor consultant. Domnul Gafițanu povestește că profesorul Popinceanu era apropiat de colegi și subalterni, fără însă a exagera cu această apropiere, prin vizite, chefuri și alte manifestări asemănătoare. Așa m-a sfătuit și pe mine să mă comport, aparent rezervat și astfel n-au existat conflicte în colectiv. Din contra, atmosfera a fost mereu plăcută, favorabilă muncii cu studenții și activității de cercetare științifică.*

Tânărul Gafițanu a participat activ la „zidirea” Institutului Politehnic, cei ajunși mai târziu în școală, găsind laboratoare, cărți și îndrumare, o atmosferă propice dezvoltării și un climat favorabil formării specialiștilor în inginerie și cercetării științifice. Sub îndrumarea profesorului Popinceanu și-a început activitatea, la Iași, o adevărată școală în domeniul contactelor cu rostogolire, cu aplicații mai ales în industria rulmenților. Desigur, Uzina de Rulmenți Bârlad a fost principalul partener, chiar de la înființare, din 1955. S-au publicat multe rezultate ale cercetării științifice și, prin anii 70, *la catedră se derulau încercări pe epruvete din oțel de rulmenți dar și pe loturi de rulmenți, încercări destinate certificării calității rulmenților produși la Bârlad.* Dar cercetarea științifică în domeniul rulmenților, a consolidat colaborarea fructuoasă cu toate uzinele producătoare de rulmenți din România: cea de la Bârlad, de la Alexandria, de la Brașov, de la Suceava și de la Ploiești. Această colaborare a făcut ca *industria de rulmenți din România să se plaseze pe un onorant loc 4 în lume, în perioada 1980.*

În cadrul facultății de Mecanică s-au construit relații de colaborare, bazate pe înțelegere și pe urmărirea scopurilor comune. Profesorul Gafițanu (prodecan) a conlucrat eficient cu Constantin Picoș (decan), dar și cu Vitalie Belousov (decan mai târziu), cel care a creat Școala românească de Inventică, *cu care am avut o colaborare strânsă, aproape prietenească.* Profesorul Victor Baușic, un excelent inginer, a fost, de

asemenea, unul dintre colaboratori, ca și profesorii Dimitrie Mangeron, Ion Enescu, Marcel Gutman (plecat în Israel), Octavian Pruteanu, Gerard D'Albon, Paul Matei, Ioan Crudu, Gh. Cașler și alții. *Am crescut și am evoluat într-un colectiv normal, fără conflicte, care a reprezentat o unitate care mi-a favorizat cariera.*

Nevoia de specialiști a industriei a făcut să existe colaborări cu multe întreprinderi, care au finanțat, în bună măsură, extinderea Institutului Politehnic din Iași. Câțiva dintre directorii cu care am colaborat: Diomid Năstase (la U.R. Bârlad), Gheorghe Staicu (C.F.S. Iași), Gheorghe Cojocaru (C.U.G. Iași), Dumitru Rădăuceanu (I.I.T.P.I.C. Iași), Onofrei Parascan (I. Metalurgică Iași), Viorel Cioarec (U.R. Alexandria) și mulți alții. Aceștia au făcut posibile investiții în școală, pentru a beneficia de absolvenți, de ingineri bine pregătiți, industria dezvoltându-se accelerat atunci. Chiar clădirea în care s-a mutat catedra de Organe de mașini, în 1981, a fost o investiție având ca sursă industria de material rulant.

Deși foarte tânăr (asistent între 1957 și 1964 și șef de lucrări între 1964 și 1969), a urmat o direcție proprie în care a desfășurat cercetări științifice de succes. Sub îndrumarea profesorului Gheorghe Manea, ctitorul disciplinei de Organe de mașini în România, a susținut, la București, în 1968, o teză de doctorat plasată în domeniul studiului roților dințate din material plastic. Despre Manea, profesorul Gafițanu spune că *era serios, exigent, foarte instruit profesional, riguros și profund, în același timp.* Argumentul principal: doar patru ingineri au devenit doctori în științe sub îndrumarea sa. *Elaborarea lucrării a necesitat o navetă perpetuă și îndelungată între Iași și București și încercări experimentale derulate și la Iași, dar și la București. Profesorul Popinceanu m-a sprijinit cu idei, cu sfaturi și cu înțelegere.*

În 1972 a lucrat ca cercetător invitat la Massachusetts Institute of Technology, a fost invitat la Imperial College (Londra, 1973), Rensselaer Polytechnic Institute (Troy, USA 1974), University of Illinois (USA, 1979) dar a fost și profesor invitat în China, Franța, după cum a avut colaborări de prestigiu cu universități din Germania, Anglia, Israel,

Cehia, Grecia, Iugoslavia, Italia, Rusia și Iran. Întors din SUA, unde a lucrat în domeniul vibrațiilor, a inițiat *cercetări în vibrații și zgomote*, a impus *crearea unui laborator de vibrații, exemplar dotat, la vremea lui*.

A fost conferențiar din 1969 până în 1973, apoi profesor titular până în 2004. Îndată după revenirea în țară, în 1972, este numit prorector, *responsabil de integrarea învățământului cu cercetarea și producția*. Pe scurt, *prorector cu cercetarea*, până în 76, în ultimii ani de rectorat ai academicianului Cristofor Simionescu. A coordonat prima etapă de construire a noilor amplasamente ale Politehnicii, în zona Tudor Vladimirescu. *Multe investiții, venite din industrie, au asigurat, în bună măsură, dotarea noilor laboratoare, halelor de producție și de practică necesare formării studenților*. Atunci în vârstă de 38 de ani, profesorul Mihai Gafițanu de azi spune că: *Relația cu producția era bună nu numai pentru teorie. Era legătura cu industria reală, cu nevoile și solicitările ei. Este și meritul oamenilor din facultate, care au găsit căile suflatești și au întreținut relațiile personale cu persoane angajate în producție*.

Au trebuit înfruntate uneori situații dificile, impuse de viața școlii și de viață în general. Domnia sa spune că *a beneficiat de ajutorul unor oameni de suflet, precum profesorul Gh. Cașler sau primarul de atunci al orașului Iași, I. Manciuc dar și al altor colaboratori apropiați*. *Nu m-am temut să învăț de la alții, mai experimentați ca mine*.

În 1974, la deschiderea anului universitar a participat profesorul D. Mangeron, abia întors din Canada, unde susținuse mai multe conferințe. Domnul Gafițanu spune că *Mangeron te vrăjea, era dezinvolt, te cucerea, era o figură; era unul dintre motivele pentru care era invitat în calitate de conferențiar*. Mangeron a intrat în amfiteatru și s-a așezat în spate. Îl urmăreau toți: avea părul alb, abundent, favoriți groși, îmbrăcat într-un costum gri, cu pantofi jumătate negri, jumătate albi. Decanul V. Belousov îl roagă să spună câteva cuvinte. De acolo, din spate, scoate o foaie dintr-un ziar canadian și, cu naturalețe, traduce ad-hoc un mic articol despre România. Era mulțumit că transmisese tinerilor cuvintele descoperite întâmplător în Canada.

Între timp Facultatea de Chimie Industrială se mutase în zona

Tudor Vladimirescu. Apăruseră și alte câteva clădiri mai puțin impozante, cămine studențești, primele din zonă și cantina studenților. Tot acolo s-a instalat și primul calculator FELIX C 256. *Catedra de Mașini Unelte și Scule a fost prima din Facultatea de Mecanică, care s-a mutat, instalându-se într-un sediu nou, plasat mai aproape de zona industrială a orașului.*

În 1976 domnul profesor Gafițanu este desemnat rector. *Nu credeam că voi fi ales. Eram tânăr, nu aveam originea sănătoasă, căutată de autorități. Este însă adevărat că originea nu mai conta, în aceeași măsură, ca în anii 50.*

Institutul Politehnic „Gheorghe Asachi” Iași și, mai ales, Facultatea de Mecanică, căpătau dimensiuni noi. *În 1971 examenul de admitere la Mecanică se susținea pentru 120 de locuri. În 1976, numărul de locuri era de peste 1000. O creștere de 10 ori.* Și creșterea continuă, astfel încât, sub rectoratul domnului Gafițanu, Facultatea de Mecanică va număra mai mulți studenți decât toată Universitatea „Al. I. Cuza”. Erau necesare resurse financiare și de personal, pentru a asigura o coordonare eficientă. De exemplu, la catedra de Organe de Mașini funcționează și astăzi camera anecoidă (fonică), din 1981-1982, în care se derulează măsurători de zgomot și vibrații. Rectorul aflat în frunte, este primul dimineța, la catedră, pentru a ajunge la rectorat pe la ora 10 (în funcție de orele didactice) și pentru a reveni la catedră, pe la 14. Ziua de lucru se încheia seara, pe la 19-20. Și asta, zilnic!

Cutremurul din 77 a reprezentat o piatră de încercare pentru orașul Iași și pentru toată Politehnica. Atunci s-au deteriorat biblioteca veche și aula din corpul A. Școala, prin rectorul său, a făcut posibilă epopeea procurării fondurilor necesare restaurării (oarecum parțiale) a aripii nordice a Universității, care aparține Politehnicii, aripă rezidită, după război, prin muncă patriotică, de studenții și profesorii de la Politehnică. Tot atunci, Sabin Balașa, aflat în zile inspirate, a întreprins a doua etapă a materializării picturilor din Sala Pașilor Pierduți.

Atunci nu se cerea o pregătire pedagogică cadrelor didactice, în mare majoritate ingineri. În 1982, domnul rector ne-a convocat, pe cei

mai tineri asistenți și șefi de lucrări din Politehnică, în aula, într-o seară de iarnă. A ținut un mic discurs introductiv, început prin: *Am constatat că cele mai mici note nu sunt puse de către bătrânii profesori, ci de către tinerii șefi de lucrări.* Ca urmare, a inițiat niște lecții de pedagogie, de utilizare a calculatoarelor și de analiză cu elemente finite (în perioada de început a evoluției metodei numerice de analiză).

Între timp, domnul Gafițanu a găsit timp și pentru a deveni autorul unei cărți despre vibrații. După o alta, referitoare la elemente finite, a coordonat, în 1981 și 1983, apariția monografiei „*Organe de mașini*”, în două volume, la Editura Tehnică, extrem de bine apreciată. Lucrarea reprezintă argumentul tratării problemelor fenomenologice, fundamentale, înaintea celor tehnologice. În 1999, respectiv 2002, sub același titlu și la aceeași editură au apărut alte două volume, coordonate de domnul profesor, cu colaborarea profesorilor Bostan și Dulgheru de la Chișinău.

Încununarea cercetărilor derulate vreme de 30 de ani în catedră, a

Rectorul M. Gafițanu, înmânând medalia jubiliară a Politehnicii Iașene, profesorului DHC Peter Lorenz, de la HTW des Saarlandes, Germania, în 1999.

însemnat apariția, în 1985, a monografiei „*Rulmenți. Proiectare și tehnologie*” în două volume, tot la Editura tehnică, sub coordonarea prof. Gafițanu. Lucrarea a fost distinsă cu premiul „*Aurel Vlaicu*”, al Academiei Române în 1987. Alte titluri de referință: *Diagnosticarea vibroacustică a mașinilor, Metode cu elemente finite și de frontieră* (pionierat intelectual), *Vibrații mecanice*, un mare număr

de manuale și îndrumare etc.

Domnul profesor a abordat, de la început, probleme ale contactului elastic cu rostogolire, a trecut la roți dințate din material plastic, iar când a revenit din SUA, a impus vibrațiile mecanice și fiabilitatea sistemelor mecanice ca domenii proprii și acum catedrei pe care a condus-o direct sau indirect și căreia i-a consolidat numele și renumele în țară și străinătate. Contactul elastic cu rostogolire cu probleme de ungere, vibrații, zgomot, viteze sau temperaturi ridicate, regimuri tranzitorii și alte aspecte a fost totuși domeniul prioritar. Mulți dintre membrii catedrei și-au susținut tezele de doctorat sub îndrumarea sa și și-au găsit drumul, urmând idei, sfaturi și evaluări ale domnului profesor Gafițanu.

În biroul său din catedră, în 2013.

Cercetările în domeniul rulmenților au fost publicate în țară și în străinătate, activitatea aceasta conexă producției, fiind, de asemenea recunoscută internațional, mai ales prin eforturile domnului profesor Gafițanu.

Rectorul Mihai Gafițanu a fost apreciat unanim în calitate de conducător, pentru însușiri precum răbdare, discernământ, calm, judecată limpede, capacitate de efort, dar și prestanță și perseverență. Justificare: una dintre primele acțiuni întreprinse de rectorul M. Gafițanu a fost aceea de a înlocui, cu clanțe obișnuite, mânerule sferice de la ușa biroului, pe care mâinile celor invitați sau veniți în audiență lunecau, din cauza emoțiilor.

Prin 1984, Televiziunea Română a trimis o echipă pentru a-l intervieva. I s-a pus în față un text verificat, pe care trebuia să-l citească. Profesorul refuză, dar reporterul insistă: „Citiți, vă rog! Am copii acasă”. N-a citit ad litteram, dar nici nu l-a umilit pe bietul om.

Imediat după ce a încheiat primele două mandate de rector, domnul

profesor a fost invitat în China, unde a susținut un număr de conferințe. A vizitat atunci, în 1985, fabrici de rulmenți și ne-a povestit despre *rulmenți de caliate* dar și *despre rulmenți de căruță*, cu inele șlefuite manual, cu hârtie abrazivă de către oameni dispuși în fața câte unui motor care rotea semifabricatul. Era o soluție pentru a asigura locuri de muncă. *De atunci a trecut multă vreme și lucrurile s-au schimbat, așa cum bine se știe.* Devenit șef de catedră, în 1985, a continuat să coordoneze activitatea didactică și de cercetare. A rămas același OM deși nu mai era același ȘEF. Catedra și-a continuat drumul ascendent, până în 89.

După 90 a urmat *divizarea facultății, apoi o perioadă de criză de identitate a catedrei.* Domnul profesor Gafițanu a fost cel care, prin cuvinte bine țintite și calculate a pătruns în sufletele studenților care se manifestau efervescent, specific perioadei. Prestigiul uman și științific al domnului profesor Gafițanu s-a menținut, fiind ales, pentru un alt mandat, în perioada 1996-2000, rector al Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași.

Alte probleme sau, mai bine zis, probleme de altă natură: *lipsa finanțării, dezorganizare generalizată, ambiții personale mai mult sau mai puțin justificate, o orientare deficitară a mai multor colective, fenomene care însoțesc, firesc, perioade tranzitorii.* Domnul rector a rămas aceeași om și și-a dus mandatul până la final, în condiții ireproșabile.

În anul 1992, la invitația domniei sale, *catedra a primit vizita profesorului Richard Lyon, de la M.I.T,* colaboratorul său din perioada Massachussets. Profesorul Lyon a fost încântat de primire, dar și de performanțele colectivului condus de domnul M. Gafițanu în domeniul de expertiză al specialistului american (vibrații și zgomote).

Tot după 90 a susținut *activitate didactică la noua specializare de Bioinginerie* (cursul de *Tribologia sistemelor biomecanice*). A îndrumat teze de doctorat în domeniul bioingineriei, pentru a fundamenta activitatea noii specializări a Universității de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași. Asta după ce a predat *Organe de mașini, Mecanisme, Vibrații mecanice, și Tribotehnică* la diverse specializări ale

Facultăților de Mecanică, Textile și Electrotehnică ale Politehnicii Iașene. A coordonat mai multe programe de tip *Tempus*, *Leonardo da Vinci* dar și contracte și granturi naționale și internaționale.

Domnul profesor Gafițanu este membru al multor societăți profesionale și științifice naționale (AGIR, S. R. de Tribologie, Societatea de Transmisii Mecanice etc.) dar și al International Tribology

Vorbind la Seminarul Național de Organe de Mașini, Bacău – Iași – Chișinău, în 2003.

Între colegi din Basarabia, la Simpozionul CUCUTENI 5000 REDIVIVUS, Chișinău, 2012.

Council. A fost membru CNADTCU, CNCSIS și CNEAA, organisme ale Ministerului Învățământului.

A fost distins cu Ordinul Muncii în 1972 și în 1976 și cu Ordinul Steaua României în grad de Cavaler în 2002. A primit Ordinul „Meritul Științific” în 1982 și, așa cum menționam, Premiul „Aurel Vlaicu”, al Academiei Române, în 1987. Lucrarea *Sistem pentru analiza digitală a vibrațiilor* i-a adus Premiul I, cu mențiune, al Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie (1987). În 1995 și 1997 este distins cu Medalia de Aur pentru Invenții la Geneva, respectiv Bruxelles. În 1998 primește Diploma de Onoare a Asociației Internaționale a Rectorilor. Este membru fondator al Academiei de Științe Tehnice, iar din 2012 este Profesor Emerit al Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași.

Un fapt care poate trece neobservat: prin 1990 am început să lucrăm la un contract de cercetare științifică plasat mai puțin pe linia clasică, a catedrei. Era vorba despre îmbinări specifice coloanelor de tubaj și țevăriei de extracție din sonde. Ne-a uimit entuziasmul și dăruirea

pe care le-a manifestat și de care ne-am molipsit și câțiva dintre noi, colegi mai tineri (atunci) din catedră. *Fiind un domeniu mai puțin comun nouă, discuțiile și schimbul de păreri au fost un suport absolut necesar atingerii performanței: medalii de aur și premii ale juriilor saloanelor internaționale de invenții.*

Domnul profesor Mihai D. Gafițanu a impus și impune și prin competență, seriozitate, discurs și tonul acestuia. A avut capacitatea de a domina adunări de oameni, dar nu s-a folosit de această calitate. A refuzat funcții ministeriale, preferând să lucreze

în domeniul pentru care s-a pregătit, cu eforturi dar și cu abnegație și talent.

Istoria Facultății de Mecanică a Institutului Politehnic „Gheorghe Asachi”, devenit Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași acoperă, aproape în întregime vârsta domnului profesor Mihai Gafițanu, om dedicat profesiei de dascăl, dar și activității de conducere a unei instituții prestigioase de învățământ ingineresc. Admirat de studenți, prețuit de absolvenți și venerat de colegi, toți apreciază competența, seriozitatea, calmul și, uneori, un aer de ironie fină, pe care profesorul Gafițanu le afișează natural, fără ostentație sau lipsă de naturalețe.

Relațiile frățești de colaborare între Republica Moldova și România au cunoscut o firească amplificare după 1990. Una dintre dovezile evidente este colaborarea instituțională între Universitatea Tehnică a

Moldovei și Universitatea Tehnică ”Gheorghe Asachi” din Iași. În acest context, rectorul Mihai D. Gafițanu a fost onorat cu titlul de Doctor Honoris Causa al Universității Tehnice a Moldovei, urmare a fructuoasei colaborări dintre cele două universități, pe plan științific, cultural, educațional dar și, nu în ultimul rând, interuman.

Rectorul actual al Universității Tehnice ”Gheorghe Asachi” din Iași i-a înmănat Profesorului Mihai Gafițanu, cu ocazia împlinirii vârstei de 85 de ani, în 2019, Placheta aniversară, în semn de profundă prețuire a activității Domniei sale și a modului în care a condus Politenica ieșeană, rezervându-i un binemeritat loc pe harta României și în lume, de recunoaștere și apreciere a rezultatelor remarcabile obținute în calitate de dascăl, cercetător și mentor a numeroase generații de studenți. Cu emoție în glas, cu modestie, dar perfect echilibrat, domnul profesor a afirmat că o bună parte din reușitele sale sunt datorate oamenilor de care s-a înconjurat, chiar dacă domnia sa a deținut funcțiile de conducere. „Am avut parte de niște echipe de excepție, prorectori care erau devotați cu totul activităților universității, oameni de la care am învățat foarte mult, care au avut grijă de mine și mi-au transmis aceste lucruri. Contează mult și ambianța, așa că, multe dintre realizările pe care le-ați enumerat dumneavoastră, eu le-aș pune pe seama acestor oameni cu totul deosebiți pe care i-am întâlnit în viață” (În fotografia alăturată).

O viață dedicată școlii, cu deosebire direcționată spre Facultatea de Mecanică a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași își află încununarea în ce poate vorbi, cu modestie și detașare de sine domnul profesor emerit doctor inginer Mihai Gafițanu. Domnia sa reprezintă un simbol a devenirii școlii, un reper în istoria învățământului tehnic din România, un specialist recunoscut, împlinit și respectat ca atare.

Dar, așa cum spunea Pirandello, *Viața nu se explică, ci se trăiește!*

Einstein, teoretician absolut își permitea o reflecție asupra omului: *Nu încerca să fii un om de succes, ci un om de valoare!* Și domnul profesor Mihai D. Gafițanu a avut succes bazat pe valoare, într-o viață

trăită firesc, intens și absolut respectabil, ceea ce explică totul: trăirea, succesul și valoarea.

76 de ani scurși de la începutul drumului ascendent al Facultății de Mecanică din Iași reprezintă o parte din viața profesorului Mihai Gafițanu care a rămas unul dintre membrii de bază ai corpului profesoral chiar și astăzi, când a depășit vârsta de 90 de ani. Nu demult, participând la o ședință online de departament (structura în care s-a integrat catedra), domnul profesor își exprima *bucuria că poate fi activ și că poate participa la viața colectivului* în care s-a format, pe care l-a dezvoltat, condus și îndrumat o viață întreagă. Emoția mărturisită de domnul profesor este emoția omului dedicat scopului nobil pe care l-a urmărit mai bine de 70 de ani.

A acumulat cunoștințe, a acumulat experiență. A îmbogățit pe alții, studenți și colegi, cu cunoștințe și experiență. Cu onestitate, cu autoritate recunoscută, cu un spirit viu și perpetuu, a rămas același Profesor Emerit D.H.C. Doctor Inginer Mihai D. Gafițanu, citat și astăzi pentru articole științifice publicate cu zeci de ani în urmă.

Famila l-a înconjurat cu dragoste și respect, doamna Gafițanu, profesor la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași, acum pensionară, cei doi fii, unul inginer mecanic în SUA și unul un reputat medic în Iași sunt cei care se pot mândri cu cel care este omul numit Mihai D. Gafițanu, așa cum noi, colegi și discipoli ne mândrim cu faptul că-i suntem contemporani profesorului Mihai D. Gafițanu.